

Arrest

nr. 78 240 van 28 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Z. CHIHAOUI, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 augustus 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 2 augustus 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 31 augustus 2011 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 25quater).

1.3. Verzoeker kwam op 19 januari 2012 wederom toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 februari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 29 februari 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad in Centraal-Irak. U zou in de wijk Mechtel zijn opgegroeid. U zou na het middelbaar hogere studies hebben aangevat die u evenwel niet afmaakte. Van mei 1998 tot november 1999 zou u uw legerdienst hebben gedaan. Van 1999 tot 2001 zou u in Jordanië gewerkt hebben, onder andere in een restaurant, in een hotel en in een bakkerij. In 2001 keerde u terug naar Bagdad waar u tot 2003 als taxichauffeur gewerkt heeft. Van 2003 tot 2005 zou u als tolk hebben gewerkt in opdracht van het Amerikaanse leger. Van 2005 tot 2007 zou u terug als taxichauffeur gewerkt hebben. In de zomer van 2007 werd u benaderd door een zekere H.(...), een buurman van wie u wist dat deze lid was van het Mehdileger. Hij vermoedde dat u terug voor de Amerikanen ging werken als tolk en vroeg u daarom of u informatie kon doorspelen aan zijn organisatie. U zou hem vriendelijk hebben geantwoord dat u niet van plan was om terug voor de Amerikanen te werken maar wel om naar het buitenland te gaan, meerbepaald naar Syrië. Na dit gesprek voelde u zich gevisieerd door het Mehdileger. U had ook het gevoel in de hierop volgende dagen dat u in het oog werd gehouden. Ongeveer één week na dit gesprek zou u terug aan de slag zijn gegaan als tolk bij het Amerikaanse leger. U zou uw ouderlijk huis hebben verlaten en u bleef gedurende een aantal maanden op de basis van het Amerikaanse leger wonen. Na een viertal maanden zou u een appartement hebben gekocht in de wijk Karrada in Bagdad. In 2009 zou men u hebben ontslagen als tolk bij het Amerikaanse leger. U zou hierna een tijdje werkloos zijn geweest.

Begin 2010 zou u dan zijn beginnen werken als verkoper van cd's en dvd's op straat. Op 2 juli 2011 zou u door twee buurmannen van de wijk Mechtel, een zekere Ali en een zekere Raid, zijn opgemerkt terwijl u op straat cd's en dvd's verkocht. Twee dagen later zou u 's nachts zijn opgebeld door Raid. Hij zou u op vriendelijke wijze gevraagd hebben waarom u niet had beslist met hen samen te werken. U zou hem geantwoord hebben dat u de afgelopen periode veel had gereisd. Op de vraag waarom u in de wijk Karrada woonde, antwoordde u dat u verhuisd was omwille van familiale problemen. De volgende dag zou u een dreigbrief hebben ontvangen in uw appartement in Karrada. Er was in geschreven dat u diende te stoppen met uw werk voor de Amerikanen. U zou naar aanleiding van deze dreigbrief besloten hebben het land te verlaten. U zou gedurende één week bij uw vriend M.(...) gebleven zijn. Vervolgens zou u nog enkele dagen in uw appartement gebleven zijn om enkele belangrijke en persoonlijke spullen op te pikken, waarna u terug enkele dagen bij M.(...) verbleef.

Op 2 augustus 2011 zou u Irak hebben verlaten om met het vliegtuig naar België te reizen. Diezelfde dag vroeg u asiel aan in België. Omdat u beschikte over een visum, uitgereikt door de Italiaanse ambassade in Bagdad, werd u op 12 september 2011 door de Belgische asielinstanties naar Italië geleid. In Italië zou uw asielaanvraag zijn afgewezen. Op 18 december 2011 zou u zijn teruggekeerd naar Irak. U zou zijn ingetrokken bij uw ouders in de wijk Mechtel. U hoopte dat in de tussentijd uw problemen met het Mehdileger zouden zijn opgelost. U bleef in deze periode altijd binnen. U liet uw familie poolshoogte nemen van de situatie met het Mehdileger. Op 25 december 2011 zou er een dreigbrief zijn aangekomen bij u thuis. Er was in geschreven dat u moest worden geliquideerd omdat u de eerdere waarschuwing om uw werk als tolk voor de Amerikanen stop te zetten, had genegeerd. Diezelfde dag werd u opgepikt door uw oom. U zou de daaropvolgende dagen bij hem zijn blijven slapen. Overdag verbleef u wel bij vrienden, telkens in verschillende wijken. Op 5 januari 2012 zou u van uw familie hebben vernomen dat uw oom was doodgeschoten door leden van het Mehdileger. U zou na het horen van dit nieuws besloten hebben om opnieuw uit Irak te vluchten. U zou eerst enkele dagen ondergedoken zijn bij uw vriend M.(...). Vervolgens zou u nog enkele dagen bij een andere vriend in de wijk Karrada zijn gebleven. Op 18 januari 2012 zou u vanuit Bagdad naar Syrië gereisd zijn, waar u dezelfde dag aankwam. Op 20 januari 2012 zou u vanuit Syrië met het vliegtuig naar België gereisd zijn, waar u op 19 januari 2012 aankwam.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

Hoewel Het CGVS niet in twijfel trekt dat u als tolk voor het Amerikaanse leger heeft gewerkt, dient te worden opgemerkt dat de verklaringen in verband met uw problemen in Irak allerminst kunnen overtuigen. Uw verklaringen zijn in dit verband tegenstrijdig, vaag en ongeloofwaardig. U verklaarde zich in 2007 voor het eerst gevisieerd te voelen door het Mehdileger naar aanleiding van een gesprek met een buurman, een zekere H.(...). Deze laatste zou bij u zijn nagegaan of u plannen had om terug voor het Amerikaanse leger te werken en of u dan informatie zou willen doorspelen aan het Mehdileger. U zou het voorstel hebben afgewezen en Haidar hebben verzekerd dat u niet zinnens was om in Irak te blijven (zie gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, vraag 47). Hoewel dit gesprek op een vriendelijke toon gebeurde, zou u zich bedreigd gevoeld hebben (zie gehoorverslag CGVS 21 februari

2012, vraag 16). U verklaarde immers dat u in de hierop volgende dagen in het oog werd gehouden door leden van het Mehdileger (zie gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, vragen 23-25). In deze door u geschetste omstandigheden is het wel erg merkwaardig dat u precies één week na dit gesprek, waarin u had verzekerd niet meer voor de Amerikanen te zullen werken, terug aan de slag bent gegaan als tolk voor het Amerikaanse leger. Deze vaststelling ondermijnt in grote mate uw vrees voor het Mehdileger. U werd met deze ongerijmdheid geconfronteerd. U beaamde dat uw terugkeer naar het Amerikaanse leger een risico inhield, maar u voegde eraan toe dat u geen andere keuze had. U diende immers geld te verdienen, de aanwervingsprocedure zou al aan de gang zijn geweest op het moment dat u door Haidar werd aangesproken (zie gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, vraag 26). Wat er ook van zij, het is opvallend dat leden van het Mehdileger, die u klaarblijkelijk in het oog hielden, u hierna niet meer zouden hebben lastiggevallen en dat het hen volledig zou zijn ontgaan dat u op het punt stond om opnieuw als tolk bij de Amerikanen in dienst te treden (zie gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, vragen 39-41, 49).

Evenzeer onbegrijpelijk is dat zij niet zouden zijn te weten gekomen dat u precies één week later effectief terug aan de slag bent gegaan als tolk bij het Amerikaanse leger (zie gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, vraag 28). U verklaarde in dit verband dat van zodra u terug aan de slag kon als tolk, u permanent op de basis van het Amerikaanse leger bleef (zie gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, vraag 28). U verklaart verder dat men af en toe bij uw familie zou hebben geïnformeerd naar u (zie gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, vraag 29). Uw ouders zouden dan verschillende zaken hebben geantwoord, onder andere dat u naar Syrië of naar een ander land was vertrokken (zie gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, vraag 33). Dat de leden van het Mehdileger, die u in deze periode sterk in het oog hielden, althans volgens uw eigen verklaringen, niet te weten zijn gekomen dat u opnieuw op een Amerikaanse basis vertoefde, is in de door u geschetste omstandigheden - waarin u stelt dat ze u nauwlettend in het oog hielden en over informanten beschikken - andermaal weinig geloofwaardig.

Verder verklaarde u begin juli 2011 te zijn opgemerkt in de wijk Karrada door twee vroegere burens van u van de wijk Mechtel. In 2007 was u naar Karrada verhuisd. In de hierop volgende dagen zou u 's nachts een telefoontje hebben gekregen en later nog een dreigbrief. Naar aanleiding hiervan zou u besloten hebben Irak te verlaten. Het is echter op zijn zachtst gezegd opmerkelijk dat vier jaar nadat u voor het eerst was benaderd door een lid van het Mehdileger, u plots opnieuw in het vizier was gekomen van e organisatie. Bovendien was u sinds 2009 alweer gestopt met uw werk op de Amerikaanse basis. Dat u in 2011, vier jaar na uw verhuis naar Karrada en twee jaar na het stopzetten van uw tolkenwerk - met de dood zou zijn bedreigd, daar waar men u in 2007 enkel op vriendelijke wijze zou hebben benaderd, én enkel en alleen omdat twee vroegere burens u in Karrada hadden opgemerkt, is bovendien weinig geloofwaardig. Maar er is meer: u legde een opvallende tegenstrijdige verklaring af over de twee buurmannen die u zouden hebben opgemerkt in de wijk Karrada. Tijdens het eerste gehoor verwees u in dit verband consequent naar een zekere Ali en een zekere Maytham (zie gehoorverslag CGVS 31 januari 2012, p. 15-17). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dat de twee mannen Ali en Raid heetten. Op de vraag of Raid nog een andere naam had, antwoordde u negatief. Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen in dit verband bevestigde u dat de twee wel degelijk Ali en Raid heetten (zie gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, vragen 77-79). Nochtans zijn uw verklaringen tijdens het gehoor van 31 januari 2012 klaar en duidelijk weergegeven.

Verder dient opgemerkt dat uw verklaringen over de eerste dreigbrief die u ontving allerm minst overtuigen. Zo verklaarde u deze brief slechts één keer gelezen te hebben. U lichtte toe dat dit te wijten was aan het feit dat u er een grote afkeer van had. U gaf zeer summier weer wat de inhoud is van deze door u voorgelegde dreigbrief (zie gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, vraag 102). Later tijdens het gehoor werd de brief vertaald door de aanwezige tolk (zie gehoorverslag CGVS, vragen 114 en 115). U werd vervolgens gevraagd of u meer details kon geven over de inhoud van deze dreigbrief. U verklaarde dit niet te kunnen. Uw gebrekkige kennis over de inhoud van deze dreigbrief ondermijnt aldus in sterke mate uw algehele geloofwaardigheid, temeer daar deze dreigbrief voor u de concrete aanleiding uitmaakte om de eerste keer uit Irak te vluchten (zie gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, vragen 116-124).

Uw verklaringen over wat u heeft meegemaakt nadat u na uw verblijf in Europa, in december 2011 naar Bagdad bent terug gekeerd, kunnen evenmin overtuigen.

Vooreerst is het onbegrijpelijk dat u zich terug in Mechtel vestigde, de wijk waar u was opgegroeid, waar iedereen u kende en waar het Mehdileger sterk vertegenwoordigd was, temeer u eerder uit Irak was gevlucht omdat u beweerde door burens uit Mechtel - die gelieerd waren met het Mehdileger - in een andere wijk te zijn opgemerkt en vervolgd. Logischerwijze zou men mogen verwachten dat u de wijk Mechtel eerder zou trachten te mijden. U antwoordde hierop dat u zich nergens anders kon vestigen wegens geldgebrek. Bovendien had u contact opgenomen met uw moeder. Zij vermoedde dat uw eerdere belagers de hele kwestie wellicht hadden vergeten. U werd erop gewezen dat deze uitleg

kant noch wal raakt, gelet op het feit dat er in totaal vier jaar was verstreken tussen uw eerste contact met een lid van het Mehdileger en het tweede contact waarbij u direct werd bedreigd (zie supra). Het is dan ook totaal ongeloofwaardig dat u ervan uit zou gaan dat na een verblijf van een viertal maanden in Europa, uw belagers de hele zaak zouden zijn vergeten (zie gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, vragen 142 en 143). En al zeker niet wanneer u terug in Mechtel kwam opduiken!

Nadat u opnieuw een dreigbrief zou hebben ontvangen, zou u naar het huis van uw oom zijn verhuisd. In dit verband stelt zich de vraag waarom uw belagers die u, blijkens de bewoordingen van de dreigbrief, naar het leven stonden, niet onmiddellijk tot actie zouden zijn overgegaan, maar wel eerst nog eens een dreigbrief stuurden waardoor u was gewaarschuwd. Deze door u geschetste gang van zaken komt weinig geloofwaardig over. Vervolgens zou uw oom enkele dagen later door leden van het Mehdileger om het leven zijn gebracht. Op de vraag waarom uw oom in uw plaats om het leven is gebracht, verwijst u naar de bescherming die hij u had geboden. Dan nog mag worden gesteld dat het Mehdileger ù in de eerste plaats viseerde en wel degelijk in de mogelijkheid was om u bij uw terugkeer in Mechtel om te brengen indien dit hun bedoeling zou zijn geweest. De vraag dringt zich op waarom zij u dan de mogelijkheid boden, via een dreigbrief, om uw voorzorgen te nemen en zo aan hun wraak te ontkomen. Dit alles komt bijzonder onaannemelijk over. Het Mehdileger had er ook geen enkel belang bij om uw oom om tet brengen, maar u daarentegen te laten ontkomen.

Na de moord op uw oom zou u problemen gekregen hebben met leden van uw eigen stam omdat zij u verweten de oorzaak te zijn geweest van deze moord (zie gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, vraag 169). U liet tijdens het tweede gehoor voor het CGVS zelfs optekenen dat deze problemen met uw stam zwaarder doorwegen dan de problemen met de leden van het Mehdileger. Dit is opmerkelijk aangezien u voor de Dienst Vreemdelingenzaken, in de vragenlijst van het CGVS (dd. 20 januari 2012), niet naar deze stamproblemen heeft verwezen. Op vraag 6 van de vragenlijst: "hebt u naast deze door u aangehaalde problemen nog problemen gehad met uw autoriteiten, medeburgers of problemen van algemene aard", antwoordde u met "neen" (zie vragenlijst CGVS). Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS verwees u weliswaar in zeer beperkte mate naar deze problemen met uw stam, maar u voegde er wel aan toe dat uw familie in Irak in veiligheid is (zie gehoorverslag CGVS 31 januari 2012, p. 19). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u volledig in strijd hiermee dat uw directe familie bedreigd wordt door de leden van uw eigen stam. U voegde er zelfs aan toe dat u vreest voor het leven van uw familieleden en ook dat zij regelmatig doodsbedreigingen ontvangen (zie gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, vragen 176 en 177). Deze incoherente verklaringen ondermijnen opnieuw uw geloofwaardigheid.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht en heeft u bijgevolg uw zelfverkleerde vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Bagdad" dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het

willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: een 'employment' verificatie, een contract voor 'Global linguist Solutions' (GLS, een bedrijf waar u meerdere jaren voor gewerkt heeft), zeven verschillende aanbevelingsbrieven, een 'FAQ'-document in verband met het betalen van belastingen van tolken, twee visumaanvragen in het kader van 'Global Linguist Solutions', enkele foto's van uzelf terwijl u aan het werk bent voor het Amerikaanse leger, verschillende tolkenbadges en nog een cd-rom met daarop foto's van uzelf in uw hoedanigheid van tolk. Al deze documenten bevestigen dat u heeft gewerkt als tolk voor het Amerikaanse leger en voor GLS in Irak. Dit staat hier evenwel niet ter discussie, wel de problemen die u zegt om deze reden te hebben gekend. Verder legde u nog enkele documenten voor die uw persoonsgegevens en die van uw ouders bevestigen zoals een voedselrantsoenkaart, een attest van woonst, uw nationaliteitsbewijs en de identiteitskaart van uw moeder. Deze persoonsgegevens staan hier evenmin ter discussie. U legde nog de twee dreigbrieven voor waarvan boven sprake. Beide stukken (dd. 25 december 2011 en 5 juli 2011) zijn volledig getypt en zijn nergens gesigneerd via een handtekening of via een stempel. De herkomst van dergelijke stukken kan onmogelijke worden nagegaan; zij kunnen immers door eender wie, eender waar of wanneer zijn opgesteld. In verband met de overlijdensakte van uw oom dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde om aan te tonen dat diens overlijden verband houdt met uw problemen of dat hij omwille van u werd gedood. De 'boarding pass' Dusseldorf-Erbil bevestigt tenslotte dat u op 18 december 2011 bent teruggekeerd naar Noord-Irak, iets wat door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. De door u voorgelegde documenten zijn aldus niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker gaat in de eerste

plaats in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hij stelt in een eerste middelonderdeel dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, waarbij hij deze artikelen citeert en een betoog houdt over de bewijsvoering op grond van de rechtspraak van het EHRM in de zaak Sufi en Elmi en de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn). Uit de rechtspraak filtert verzoeker een aantal niet exhaustief opgesomde criteria om het willekeurig geweld te evalueren. Hij vermeldt hierbij de tactieken en methoden van oorlogvoering en de lokale of wijdverspreide aard van de gevechten en het aantal burgerslachtoffers. Daarna spitst verzoeker zich toe op de veiligheidssituatie in Irak, en meer bepaald in Bagdad waarbij men volgens hem op basis van de aan het administratief dossier toegevoegde rapporten niet rechtmatig kon besluiten dat er geen “*serious harm*” aanwezig is. Verzoeker citeert een fragment uit het CEDOCA-rapport van 17 mei 2011 dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt en waarin sprake is van een stijging van het geweld in Bagdad. Daarna beschrijft hij op basis van de artikels die hij aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, een aantal geweldsincidenten die eind 2011 plaatsvonden. Daarnaast geeft hij een tabel weer van de “*Iraqi Body Count*”, die hij eveneens als bijlage aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd. Verzoeker geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers ongeveer 30 per week bedroeg in december 2011 en er in de maand december 271 gewonden waren. Op grond van statistieken uit een document van CEDOCA op datum van 5 januari 2012 stelt verzoeker dat de situatie sedert het vertrek van de Amerikanen nog is verergerd. Verzoeker illustreert dit verder aan de hand van artikels van eind december 2011 en begin januari 2012. De situatie in Bagdad stemt volgens verzoeker overeen met de criteria uit de rechtspraak waardoor bij zijn terugkeer zijn loutere aanwezigheid ter plaatse een ernstig risico inhoudt voor zijn leven en zijn persoon omwille van de gewelddadige situatie.

In een tweede onderdeel met betrekking tot de vluchtelingenstatus herhaalt verzoeker zijn betoog over de artikelen 2 en 3 van het EVRM en verbindt hij dit aan de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij het bewijs van vervolging of ernstige schade overeenkomstig deze artikelen op afdoende wijze heeft geleverd. Door de verwerende partij wordt niet betwist, zo gaat verzoeker verder, dat hij voor de Amerikanen heeft getolkt en dat het ondertussen gemeengoed is geworden dat personen die op gelijk welke wijze met de Amerikanen meewerkten vaak het voorwerp uitmaken van bedreigingen, ontvoeringen en dodingen. Uit de door verzoeker neergelegde dreigbrieven blijkt volgens hem dat hij met de dood werd bedreigd en uit de neergelegde overlijdensakte blijkt dat zijn oom werd gedood op 5 januari 2012. Deze documenten vormen volgens verzoeker een begin van bewijs dat niet wordt weerlegd door de argumenten van de tegenpartij met betrekking tot zijn geloofwaardigheid. Verzoeker stelt dat hij op elk van de argumenten om hem ongeloofwaardig te bevinden een deugdelijk antwoord heeft geboden. Zo verheldert verzoeker naar aanleiding van de overweging dat het bevreemdend is dat hij ondanks de bedreigingen toch opnieuw aan de slag ging als tolk bij het Amerikaanse leger, dat hij hiertoe wegens financiële problemen gedwongen was en hij niet inging op het voorstel van H., maar “*in het geniep*” toch de aanwervingsprocedure doorliep. Dit doet volgens verzoeker geen afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Met betrekking tot verzoekers verklaringen dat de leden van het Mehdi-leger, die hem nauwlettend in het oog hielden, niet zouden zijn te weten gekomen dat verzoeker opnieuw als tolk aan de slag was en op de Amerikaanse basis verbleef, stelt verzoeker dat het perfect mogelijk is dat zij dit niet wisten. Zijn familieleden hadden aan het Mehdi-leger duidelijk gemaakt dat hij naar Syrië vertrokken was en aangezien verzoeker in een Amerikaans kamp verbleef en niet naar huis kwam, is deze uitleg volgens verzoeker plausibel. Aangaande de overweging uit de bestreden beslissing dat het vreemd is dat verzoeker in juli 2011 zou zijn opgemerkt door twee vroegere burens, waarover hij overigens tegenstrijdige verklaringen aflegt en dat hij daarna dreigbrieven ontving, terwijl hij reeds in 2009 gestopt was met zijn werk op de Amerikaanse basis, stelt verzoeker dat het niet van belang is hoelang hij voor de Amerikanen heeft gewerkt, maar wel dat hij voor de Amerikanen heeft gewerkt. Het is volgens verzoeker ook logisch dat de recrutering voor het Mehdi-leger in 2007 op vriendelijke wijze is gebeurd, maar dat hij nu werd beschouwd als een verrader omdat hij voor de Amerikanen had gewerkt zonder te collaboreren met het Mehdi-leger. De tegenstrijdigheid omtrent de namen van de burens is volgens verzoeker te wijten aan stress waarbij hij aangeeft dat R. en M. broers zijn die goed op elkaar gelijken. Verzoeker geeft aan dat het mogelijk is dat personen zich door een geheel van factoren vergissen, maar dat het onredelijk is om het gehele asielverhoor als ongeloofwaardig te beschouwen. Dit volstaat volgens verzoeker niet als weerlegging “*behind reasonable doubt*” van het aangevoerde begin van bewijs. Tegen de vastgestelde gebrekkige kennis van de inhoud van de dreigbrief voert verzoeker aan dat het perfect geloofwaardig is dat hij een afkeer had van de dreigbrief en hem bijgevolg slechts éénmaal had gelezen. Verzoeker geeft aan dat hij de brief in grote lijnen kon weergeven maar niet letterlijk, zoals de interviewer had verzocht. Tegen de vaststelling dat

het ongeloofwaardig is dat verzoeker zich bij zijn terugkeer opnieuw in Mechtel vestigde omdat zijn moeder vermoedde dat zijn belagers de kwestie vergeten hadden, voert verzoeker aan dat hij berooid toekwam in Irak en niet anders kon dan beroep doen op zijn moeder waardoor hij het risico aanvaardde en het leven op straat het enige alternatief was. Volgens verzoeker doet het feit dat Mechtel een bolwerk is van aanhangers van het Mehdi-leger geen afbreuk aan het feit dat hij het Mehdi-leger nog steeds vreesde en dat hij destijds drie zware maanden achter de rug had waardoor hij wou uitrusten in het ouderlijke huis. Naar aanleiding van de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het feit dat verzoeker na zijn terugkeer wederom een dreigbrief ontving en naar zijn oom verhuisde die daarna in zijn plaats werd omgebracht, bevestigt verzoeker deze gang van zaken en stelt hij dat zijn noodlot in de brief werd bezegeld en hij onmiddellijk onderdook bij zijn oom die werd gedood omdat hij hem onderdak had gegeven, wat ook wordt bewezen en waarna verzoeker wederom naar het buitenland vluchtte. Over het belang van de problemen met zijn stam stelt verzoeker dat deze niet de hoofdreden waren voor zijn vlucht. Verzoeker preciseert dat de problemen moreel zwaarder doorwogen, maar dat dit geen betrekking heeft op zijn vrees voor vervolging. Verzoeker besluit met de stelling dat de bestreden beslissing de ingeroepen bepalingen schendt.

2.2. Met betrekking tot de vluchtelingenstatus beweert verzoeker dat iedereen die met de Amerikaanse troepen heeft meegewerkt het bedreigingen, ontvoeringen en dodingen te vrezen heeft. Verzoeker gaat echter voorbij aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees voor vervolging 'gegrond' dient te zijn. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). De Raad merkt hierbij vooreerst op dat verzoeker zijn bewering over het risico op vervolging van personen die hebben meegewerkt met de Amerikaanse troepen, niet ondersteunt met objectieve gegevens. Het feit dat verzoeker via Global Linguist Solutions (GLS) als tolk heeft opgetreden voor het Amerikaanse leger staat niet ter discussie. Zelfs indien op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, zou worden aanvaard dat verzoeker kan worden aanzien als behorend tot de Amerikaanse veiligheidsdiensten, waardoor hij eventueel een verhoogd risico loopt om doelwit te worden van gewelddaden (stuk 13, Landeninformatie, SRB Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Bagdad, 05/01/2012, p. 16-17), dient hij, gelet op het individueel karakter van de asielaanvraag, voldoende elementen aan te brengen om zijn vrees voor vervolging omwille van dit 'risicoprofiel' aannemelijk te maken. Verzoeker is hierin, zoals hierna zal blijken, niet geslaagd.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Documenten kunnen slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Verzoeker beweert dat de neergelegde dreigbrieven van 5 juli 2011 en van 25 december 2011 en de overlijdensakte van zijn oom (cf. stuk 12, Documenten, dreigbrieven Al Haq, overlijdensakte oom) een begin van bewijs vormen, maar gaat daarbij voorbij aan de overwegingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot deze stukken. Over de dreigbrieven wordt in de bestreden beslissing

gesteld dat deze volledig getypt zijn en niet via een handtekening of een stempel gesigineerd werden, waardoor de herkomst van de stukken onmogelijk kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker de inhoud van de eerste dreigbrief niet kent omdat hij hem slechts één keer zou hebben gelezen en er een grote afkeer van had gekregen en ten onrechte stelt dat hier een rechtstreekse doodsb bedreiging in vermeld is (stuk 3, gehoorverslag II CGVS 21/02/2012, p. 8-9). Nochtans vormde die eerste dreigbrief de rechtstreekse aanleiding voor verzoekers eerste vertrek uit zijn land van herkomst (*Ibid.*), waardoor van hem een meer diepgaande kennis mag worden verwacht. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dient hij niet in staat te zijn de inhoud van de brief letterlijk weer te geven. Blijkens het gehoorverslag is verzoeker niet bij machte om de essentie van de brief, met name een waarschuwing die verzoeker aanzet om te stoppen met zijn werk als tolk voor de bezetter, samen te vatten (*Ibid.*). De Raad merkt hierbij ook op dat verzoeker op 5 juli 2011, de datum waarop de dreigbrief werd opgesteld, reeds 2 jaar was gestopt met zijn activiteiten als tolk (stuk 7, gehoorverslag I CGVS 31/01/2012, p. 6), wat doet twifelen aan de ernst van de vrees die verzoeker koestert naar aanleiding van dit document. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de overweging van de commissaris-generaal dat het bijzonder merkwaardig is dat de belagers van verzoeker op 25 december 2011 een nieuwe dreigbrief stuurden in plaats van onmiddellijk tot de actie over te gaan. De gang van zaken waarbij de oom van verzoeker werd omgebracht omdat hij hem bescherming zou hebben geboden, terwijl men verzoeker de kans gaf zijn voorzorgen te nemen en te vluchten, is weinig geloofwaardig. De overlijdensakte van de oom van verzoeker toont overigens enkel aan dat laatstgenoemde op 5 januari 2012 het leven liet, maar laat niet toe te besluiten dat zijn dood verband houdt met de problemen van verzoeker, waardoor dit stuk niet als een bewijs van de aangehaalde vervolgingsfeiten kan worden beschouwd. Deze vaststellingen maken dat de neergelegde stukken geen bewijs vormen van de aangehaalde vervolgingsfeiten.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat het gesprek met H. in de zomer van 2007 geen dreigende taal bevatte (stuk 3, gehoorverslag II CGVS 21/02/2012, p. 3). In zijn verzoekschrift geeft verzoeker aan dat het logisch is dat de recrutering op vriendelijke wijze gebeurt, maar hij slaagt er niet in te verklaren waarom hij zich na het gesprek met H. bedreigd voelde. Nochtans verklaarde verzoeker dat hij na dit gesprek in het oog werd gehouden door aanhangers van het Mehdi-leger (*Ibid.*). Hierdoor komt het ongeloofwaardig over dat verzoeker net in die periode "*in het geniep*" de aanwervingsprocedure zou hebben doorlopen, zoals hij in zijn verzoekschrift beweert, zonder dat de aanhangers van het Mehdi-leger dit zouden hebben opgemerkt. De door verzoeker geschetste dreiging van de aanhangers van het Mehdi-leger staat ook in schril contrast met de naïviteit waarmee ze de uitleg van zijn familieleden zouden hebben geloofd, die hen, toen hij op de Amerikaanse basis verbleef, wijsmaakten dat hij naar Syrië, naar Canada of naar Europa (stuk 3, gehoorverslag II CGVS 21/02/2012, p. 4) vertrokken was.

2.6. Met betrekking tot de problemen die verzoeker in de zomer van 2011 zou hebben gekend, stelt de Raad vast dat hij omtrent de aanleiding ervan tegenstrijdige verklaringen aflegt. Uit het eerste gehoorverslag blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij opgemerkt werd door M. en A. toen hij naar GLS ging om zijn badge in te leveren (stuk 7, gehoorverslag I CGVS 31/01/2012, p. 15), terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor aangaf dat het om R. en A. ging (stuk 3, gehoorverslag II CGVS 21/02/2012, p. 7). Verzoeker tracht deze tegenstrijdigheid *a posteriori* als een vergissing te vergoelijken. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker zich na confrontatie met de tegenstrijdigheid niet op een vergissing beriep, maar louter ontkende dat hij de eerste keer van M. en A. zou hebben gesproken. Verzoekers uitleg volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

2.7. De Raad merkt op dat het gedrag van verzoeker haaks staat op een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoeker beweert na zijn overdracht naar Italië aldaar een asielaanvraag te hebben ingediend die door de Italiaanse autoriteiten niet in overweging zou zijn genomen omdat hij een visum had (stuk 7, gehoorverslag I CGVS 31/01/2012, p. 7). De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel stuk bijbrengt dat uitsluitstel biedt over de afloop van zijn asielprocedure in Italië. Verzoeker stelt in december 2011 vrijwillig naar Irak te zijn vertrokken (*Ibid.*). De onduidelijkheid over de uitkomst van zijn vraag naar internationale bescherming in Italië en zijn daarop volgende vrijwillige terugkeer naar zijn land van herkomst doen afbreuk aan de ernst van de vrees voor vervolging die verzoeker beweert te koesteren. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker terugkeerde naar de wijk Mechtel die hij eerder was ontvlucht en waar hij het risico liep in contact te komen met zijn belagers van het Mehdi-leger. Verzoeker herhaalt zijn verklaring dat er omwille van financiële redenen geen alternatief was voor zijn terugkeer naar Mechtel en dat hij wilde uitrusten in zijn ouderlijk huis, maar hij maakte wel na een maand verblijf in Irak opnieuw een internationale reis die ook met zware financiële

inspanningen gepaard ging, waardoor hij de geloofwaardigheid van het gebrek aan intern vluchtalternatief op de helling zet.

2.8. Voor het overige herhaalt verzoeker zijn eerdere verklaringen. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van dien aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft. Uit wat voorafgaat, blijkt dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is waardoor hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, <http://curia.europa.eu>). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. De inhoud van de bepaling van artikel 15, sub c, van de Kwalificatierichtlijn verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en de uitlegging ervan moet autonoom geschieden, met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, §28, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van voormeld artikel 15, sub c van de Kwalificatierichtlijn en biedt bescherming in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of in voorkomend geval, het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder, stelt verzoeker dat er op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, niet rechtmatig kon worden besloten dat er voor burgers geen reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een intern of internationaal gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 13, Landeninformatie, SRB Irak, de actuele veiligheidssituatie – Centraal-Irak – Bagdad, 05/01/2012), maar dat de actuele toestand niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker tracht deze informatie te ontkrachten door onder andere te verwijzen naar informatie van CEDOCA van 17 mei 2011 (Verzoekschrift, bijlage B.a)). De Raad merkt echter op dat een verwijzing naar informatie die ondertussen 10 maanden oud is, gelet op de volatiele aard van de situatie in Irak, niet toelaat om een correcte beoordeling te maken van het willekeurig karakter van het geweld waardoor de regio van herkomst van verzoeker actueel wordt getroffen. Uit de meer recente informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 13, Landeninformatie, SRB Irak, de actuele veiligheidssituatie – Centraal-Irak – Bagdad, 05/01/2012), blijkt dat er in Bagdad sprake is van een daling van het aantal zware bomaanslagen en een stijging van het gerichte geweld tegen individuen. Uit de analyse van de veiligheidssituatie dient, met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde criteria voor de evaluatie van het willekeurig geweld, te worden opgemerkt dat er in de Bagdad sprake is van doelgericht geweld, waarbij een kleiner aantal burgerslachtoffers vallen en dat er geen “open combat” wordt gevoerd. De aanvallen zijn gericht tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de sahwa). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of coalitietroepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt, waardoor verzoeker niet aantoonbaar dat de commissaris-generaal onrechtmatig tot het besluit kwam dat er geen sprake is van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker aanvoert dat de veiligheidssituatie sinds de terugtrekking van de Amerikaanse troepen in december 2011 verslechterd is en hij ter ondersteuning hiervan tal van artikels en uittreksels uit rapporten bijbrengt, merkt de Raad op dat uit de informatie die door de verwerende partij aan de nota met opmerkingen werd toegevoegd (Nota met opmerkingen, Antwoorddocument Irak, Veiligheidssituatie

Irak 13/01/2012>>>25/01/2012, 26/01/2012; Nota met opmerkingen, Antwoorddocument Irak, Veiligheidssituatie Irak 26/01/2012>>>08/02/2012, 09/02/2012), blijkt dat er sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen onder meer in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd werden (in de verslagperiode vonden er op 24/01/2012 en op 27/01/2012 ernstige aanslagen plaats). Deze aanslagen hebben een identiek patroon en zijn eerder gericht van aard. Deze analyse wordt ook ondersteund door de gegevens die verzoeker heeft aangeleverd in de artikels die als bijlage bij zijn verzoekschrift werden gevoegd (Verzoekschrift, bijlagen c-y). Ook hierin is sprake van doelgerichte aanslagen, in hoofdzaak uitgevoerd door soennitische extremisten en gericht tegen de sjiitische gemeenschappen in het algemeen en sjiitische pelgrims in het bijzonder. Bij uitzondering werden enkele recente kleinere aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dat dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (stuk 13, Landeninformatie, SRB Irak, de actuele veiligheidssituatie – Centraal-Irak – Bagdad, 05/01/2012, p. 24). Aldus kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet en kan hij niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de situatie in Bagdad overeenstemt met willekeurig geweld op basis van de criteria die hij uit de rechtspraak van het EHRM heeft gedestilleerd.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN